

Sygn. akt XIV C 1048/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Okowicki

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Perlicjan

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2019 r. w Pile

sprawy z powództwa H. G. i R. G.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki H. G. kwotę 60.000 (sześćdziesiąt tysięcy) zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 października 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo H. G. oddala;
3. kosztami procesu obciąża strony stosunkowo obciążając nimi powódkę H. G. w $\frac{1}{4}$, a pozwanego (...) SA w W. w stosunku $\frac{3}{4}$ i stąd zasądza od pozwanego na rzecz:
 - a. powódki kwotę 1.000 (jeden tysiąc) zł tytułem zwrotu części uiszczonej opłaty od pozwu,
 - b. powódki kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
 - c. Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) kwotę 2.000 (dwa tysiące) zł tytułem zwrotu kosztów nieuiszczonej opłaty sądowej;
4. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda R. G. kwotę 60.000 (sześćdziesiąt tysięcy) zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 października 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
5. w pozostałym zakresie powództwo R. G. oddala;
6. kosztami procesu obciąża strony stosunkowo obciążając nimi powoda R. G. w $\frac{1}{4}$, a pozwanego (...) SA w W. w stosunku $\frac{3}{4}$ i stąd zasądza od pozwanego na rzecz:
 - a. powoda kwotę 1.000 (jeden tysiąc) zł tytułem zwrotu części uiszczonej opłaty od pozwu,
 - b. powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
 - c. Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) kwotę 2.000 (dwa tysiące) zł tytułem zwrotu kosztów nieuiszczonej opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 października 2018 roku (data nadania) powodowie H. G. i R. G. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. na swoją rzecz kwot po 80.000,00 zł na rzecz każdego z nich tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 października 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz każdego z powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa po 17,00 zł.

Uzasadniając powyższe stanowisko powodowie wskazali, że ich syn P. G. od 2008 roku był zatrudniony na stanowisku kierowcy w Przedsiębiorstwie (...) - (...) M. F.. Dnia 4 marca 2010 r. syn powodów pojechał do G. (...) o numerze rejestracyjnym (...) celem dokonania rozładunku przewożonego towaru. Na miejsce docelowe dotarł 05 marca 2010 r. i udał się na parking znajdujący się na terenie magazynu firmy (...), gdzie nastąpił rozładunek przewożonego przez niego towaru. Po dokonaniu rozładunku zaparkował ww. pojazd na wewnętrznym parkingu firmy. O godzinie 18:36 został on znaleziony nieprzytomny w kabinie pojazdu przez innego kierowcę. Mimo podjęcia akcji reanimacyjnej P. G. zmarł wskutek zatrucia tlenkiem węgla, który wydobywał się z wadliwie działającego systemu ogrzewania postojowego pojazdu i dostawał się do jego kabiny przez dziurawą podłogę. Pismem z dnia 03 września 2012r., doręczonym pozwanemu 06.09.2012 r., powodowie zgłosili roszczenia wzywając jednocześnie do zapłaty zadośćuczynienia za krzywdę po śmierci syna w związku z udzielonym przez niego ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej pojazdu I. o numerze rejestracyjnym (...). Jednakże pismem z dnia 05 października 2012 r. pozwany odmówił zapłaty ww. zadośćuczynienia. Ostatecznym przesądowym wezwaniem do zapłaty powodowie kolejny raz wezwali pozwanego do zapłaty kwot po 100.000,00 zł na rzecz każdego z nich wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 października 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W odpowiedzi na powyższe pozwany przyjął co do zasady odpowiedzialność i przyznał na rzecz każdego z powodów kwoty po 20.000,00 zł zadośćuczynienia za krzywdę po śmierci syna odmawiając zapłaty w kwestii odsetek (k. 3-7).

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 lutego 2019 r. pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Uzasadniając powyższe pozwany wskazał, że w toku likwidacji szkody przyjął odpowiedzialność i wypłacił powodom kwotę po 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jaką doznali wskutek śmierci syna, odmawiając wypłatę ponad ww. kwotę. Nadto pozwany wskazał, że w toku likwidacji szkody odmówiono przeprowadzenia wywiadu z rodzicami zmarłego celem ustalenia okoliczności łączących powodów z synem. Zatem pozwany wypłacił kwotę bezsporną. W związku z powyższym pozwany wniósł do Sądu o wyznaczenie dodatkowego czasu na przeprowadzenie do końca obsługi szkody i zobowiązanie powodów do współpracy z ubezpieczycielem. Jednocześnie pozwany wskazał, że nie wyklucza podwyższenia należnego zadośćuczynienia. Dodatkowo pozwany uznał żądanie pozwu powodów za wygórowane, a zarzuty stawiane pozwanemu za chybione. Podniósł także, że wypłacenie kwoty dalszych 80.000,00 zł ponad wypłaconą już kwotę 20.000,00 zł prowadziłyby do nadmiernego wzbogacenia powodów (k. 77-79).

Do ugodowego zakończenia sprawy nie doszło. Na terminie rozprawy z dnia 30 października 2019 roku strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie (k. 133-133v).

Sąd ustalił, co następuje:

H. i R. małżonkowie G. z małżeństwa posiadali dwóch synów starszego przebywającego w Danii oraz młodszego P. G.. W 2008 r. P. G. został zatrudniony u M. F. prowadzącego działalność gospodarczą w M. pod firmą Przedsiębiorstwo (...) M. F.. Był zatrudniony na stanowisku kierowcy.

W ramach wykonywanej pracy P. G. w dniu 05 marca 2010 r. pojechał do miejscowości G.. Jechał tam ciągnikiem siodłowym marki I. o numerze rejestracyjnym (...). Na miejsce docelowe tj.: do magazynu przedsiębiorstwa (...) dotarł około godziny 14:10. Tam dokonano rozładunku przywiezionego przez niego towaru. Po jego zakończeniu P. G. podjechał na parking, znajdujący się na terenie ww. magazynu. Tam pozostawał w oczekiwaniu na dalsze instrukcje.

dowód: zeznania powódki H. G.- protokół rozprawy z dnia 29.07.2019r., (k. 123-124v), zeznania powoda R. G.- protokół rozprawy z dnia 29.07.2019r., (k. 123-124v), kserokopia odpisu skróconego aktu małżeństwa powodów (k. 25).

Wobec braku kontaktu telefonicznego M. F. z P. G. poprosił innego kierowcę, który w tym momencie znajdował się na terenie m. H. aby ten sprawdził czy P. G. znajduje się na parkingu.

Zgodnie z powyższą prośbą G. H. udał się na parking i w kabinie samochodu około godziny 18:36 znalazł nieprzytomnego P. G.. Pomimo niezwłocznego podjęcia akcji reanimacyjnej przez pracowników firmy (...), a w później kontynuowanej przez lekarza P. G. zmarł. Lekarz kontynuujący akcję reanimacyjną stwierdził, że zgon nastąpił w dniu 05 marca 2008 roku o godzinie 19:20. P. G. zmarł na dzień przed jego trzydziestymi urodzinami.

Przyczyną zgonu było zatrucie tlenkiem węgla wydobywającym się z systemu ogrzewania postojowego T. E. 2400 w pojeździe. Zepsuty reduktor gazu powodował wydzielanie się zbyt bogatej mieszanki, co z kolei skutkowało wytwarzaniem się w procesie spalania sadzy i tlenku węgla. Przyczyną przedostawania się spalin do wnętrza kabiny ciągnika były nieszczelności podłogi był w niej niezaślepiiony otwór o średnicy 20 mm. System ogrzewania postojowego, który działał niezależnie od pracy silnika pojazdu, nie stanowił elementu wyposażenia fabrycznego pojazdu i został zamontowany przed zakupem pojazdu przez pracodawcę P. M. F.. Instalacja ta ostatni raz była sprawdzana w roku 2007. Jednakże brak jest przepisów, które nakładałyby obowiązek dokonywania okresowych przeglądów tego typu urządzeń.

dowód: kserokopia aktu skróconego zgonu P. G. (k.24), kserokopia protokołu nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku (k. 19-20), zeznania powódki H. G.- protokół rozprawy z dnia 29.07.2019r., (k. 123-124v), zeznania powoda R. G.- protokół rozprawy z dnia 29.07.2019r., (k. 123-124v).

Właściciel firmy, w której był zatrudniony syn powodów - M. F. jako samoistny posiadacz ciągnika siodłowego marki I. o numerze rejestracyjnym (...) był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ich ruchem w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

dowód: twierdzenia powodów przyznane lub nie zaprzeczone przez pozwanego.

Syn H. i R. P. G. był osobą wesołą, był bardzo lubianym przez innych, był sympatyczny, niezwykle pomocny, nadto łatwo nawiązywał relacje interpersonalne. W chwili śmierci P. G. miał ukończone 29 lat. Był osobą zdrową. Poszkodowany był w związku, który miał zostać sformalizowany. Wraz ze swoją partnerką D. L. (L.) posiadali małoletniego syna, który w chwili śmierci P. G. miał trzy lata i trzy miesiące. P. G. był dobrym, kochającym synem, partnerem i ojcem. Był osobą kochającą i niezwykle opiekuńczą. Zawsze był chętny do pomocy. Stanowił oparciem dla powodów pomagał im w czynnościach dnia codziennego, jeździł po zakupy, chodził po opał, dla rodziców robił wszystko. Wspierał ich również finansowo, bowiem powódka w tym czasie pracowała na 1/2 etatu w szpitalu i osiągała dochód jedynie w granicach od 600,00 zł do 800,00 zł oraz dorabiała pracując na umowy zlecenie uzyskując wynagrodzenie w kwocie od 50,00 zł do 200,00zł tygodniowo, natomiast powód był na rencie i otrzymywał z tego tytułu świadczenie w wysokości 1.000,00 zł. Powodowie mieli bardzo dobry kontakt z synem. Jak powódka pracowała na nocną zmianę to zawsze syn do niej dzwonił porozmawiać. Powodowie wraz z synem i jego rodziną spędzali wspólnie święta.

Powoda z synem łączyła silna więź, byli dla siebie kumplami. Powód służył synowi radą, swoim doświadczeniem. Bywało także, że P. G. zastępował ojca w pracy. Był bardzo zaradnym człowiekiem. Nauczył się kłaść płytki, malować, do niego należało rąbanie drewna, noszenie opału. Co więcej P. G. stanowił nić porozumienia pomiędzy powodami

a ich drugim starszym synem, z którym mieli wiele problemów- był negocjatorem. To on łagodził wszelkie wyniki między nimi konflikty.

Powodowie z synem mieli wspólne plany na przyszłość. Między innymi mieli w planie wykupić mieszkanie, które miało być własnością jego i jego małoletniego syna. Natomiast powodowie mieli przeprowadzić się na mieszkanie po rodzicach R. G.. Syn miał pomóc powodom w remoncie tego mieszkania, założeniu centralnego ogrzewania.

Śmierć P. G. była dla powodów niezwykle traumatycznym, przeżyciem powodującym szok i cierpienie. Poważnie wpłynęła na funkcjonowanie rodziny, a co więcej nieodwracalnie zmieniła życie powodów. Szczególnie spowodowane było to tym, że to powódka wraz ówczesną partnerką zmarłego musiała dokonać identyfikacji jego zwłok. Było to dla niej do tego stopnia traumatyczne przeżycie, że powódka zwolniła się z pracy i zaczęła leczyć się psychiatrycznie, w związku z czym zażywała leki psychotropowe. Bała się wychodzić z domu. Nie radząc sobie z problemami powódka zaczęła spożywać alkohol, co spowodowało negatywne skutki dla jej zdrowia, bowiem teraz musi leczyć się na wątrobę. Z kolei powód nie może wybaczyć sobie tego, iż w dniu, w którym zginął jego syn nie pojechał z nim, bowiem tego dnia pojechał odebrać powódkę ze szpitala. Zarzuca sobie, że może gdyby jechał wtedy z synem do tej tragedii by nie doszło.

Powodowie utrzymują kontakt z byłą partnerką i synem swojego syna – wnukiem, który bardzo im go przypomina. Małoletni wnuk nocuje u powodów, jeździ z nimi na wycieczki. Jednakże mimo upływu czasu powodowie nie mogą pogodzić się ze stratą syna.

dowód: zeznania powódki H. G.- protokół rozprawy z dnia 29.07.2019r., (k. 123-124v), zeznania powoda R. G.- protokół rozprawy z dnia 29.07.2019r., (k. 123-124v), kserokopia choroby- (...), Poradnia (...)(k. 56-63).

Pismem procesowym z dnia 03 września 2012 r., doręczonym pozwanemu w dniu 06 września 2012 roku powodowie dokonali zgłoszenia roszczeń z umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu I. o numerze rejestracyjnym (...) wzywając jednocześnie pozwanego do zapłaty na ich rzecz zadośćuczynienia za krzywdę po śmierci syna P. G.. W odpowiedzi na powyższe pismem z dnia 05 października 2012 roku pozwany odmówił co do zasady zapłaty na rzecz powodów zadośćuczynienia za krzywdę po śmierci ich syna.

Wobec powyższego powodowie wystosowali do pozwanego ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty z dnia 20 lipca 2018 roku, którym kolejny raz wezwali pozwanego do zapłaty na ich rzecz kwoty po 100.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę po śmierci syna z odsetkami ustawowymi od dnia 07 października 2016 roku do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na powyższe pozwany pismem z dnia 06 sierpnia 2018 roku przyjął co do zasady odpowiedzialność za szkodę powodów z umowy ubezpieczenia OC pojazdu I. o nr rej. (...) i przyznał na rzecz powodów po 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę po śmierci syna. Tym samym odmówił zapłaty na rzecz powodów odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu ww. świadczenia.

dowód: zgłoszenie roszczeń z dnia 03.09.2012 r., (k. 26-32), dowód doręczenia pisma pozwanemu w dniu 06.09.2012r., (k. 33), pismo pozwanego z dnia 05.10.2012r., (k. 34-35), pismo z dnia 20.07.2018r., (k. 36-37), pismo pozwanego z dnia 06.08.2018r., (k. 49-52).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów oraz zeznań strony powodowej.

W myśl art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Zatem w oparciu o powyższe Sąd przyjął bez dowodów fakty podnoszone przez stronę powodową, a które zostały potwierdzone przez pozwanego, bowiem ich przyznanie nie wywoływało jakichkolwiek wątpliwości.

Zgromadzone w aktach sprawy dokumenty Sąd uznał za w pełni wiarygodny materiał dowodowy. Stanowiły je dokumenty urzędowe, sporządzone przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, a zatem zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowiące dowód tego, co zostało w nich urzędowo

zaświadczone, a także dokumenty prywatne – zgodnie z art. 245 k.p.c.- stanowią dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w dokumentach. Wskazane dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, co do prawdziwości tych zeznań, zwłaszcza w zakresie przedstawianego rozmiaru szkody i cierpień powodów.

Dla ustalenia stanu faktycznego przydatne okazały się również zeznania powodów H. G. i R. G., które Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Z oczywistych względów, znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy mogły mieć zeznania strony powodowej wobec czego Sąd zobligowany był ograniczyć dowód z przesłuchania stron tylko do zeznań właśnie strony powodowej. Twierdzenia powodów były spójne, obiektywne i sumienne. Nadto zeznania złożone przez stronę powodową znalazły potwierdzenie w zgromadzonym na potrzeby niniejszej sprawy materiale dowodowym, zatem Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powodowie domagali się w przedmiotowym postępowaniu zasądzenia od pozwanego (...) SA w W. kwot po 80.000,00 zł na rzecz każdego z nich tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 października 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Na wstępie należy wskazać, że M. F., do którego należał pojazd marki I. o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą chłodniczą o numerze (...), posiadał zawartą z pozwanym umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów potwierdzoną polisą nr (...) z okresem ochrony ubezpieczeniowej od dnia 25 stycznia 2010 r. do dnia 27 października 2010 r.

Poddając pod analizę ustalony w sprawie stan faktyczny należy wskazać, że samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu na zasadzie ryzyka - gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny (art. 436 § 1 k.c.). Natomiast przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony, przy czym uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 1 i § 4 k.c.).

Podstawą odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanego jest art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 436 § 1 k.c.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy zdarzenie sprawcze związane było z postojem pojazdu. Jak wynika z wykładni systemowej i funkcjonalnej art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku, który nakazuje przyjąć, że zostało zrównane ze zdarzeniem sprawczym powstałym „w związku z ruchem”. Zatem należy wskazać, że odpowiedzialność pozwanego w obu wypadkach została ukształtowana w wyżej przywołanych przepisach na zasadzie ryzyka (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.04.2018r., CSK II 404/17). Zatem dla wskazania odpowiedzialności pozwanego i odpowiednio posiadacza pojazdu będzie wystarczającym potwierdzenie związku kauzalnego między postojem pojazdu, uruchomieniem niesprawnego systemu ogrzewania podczas postoju w nieszczelnej kabinie pojazdu przez jego kierowcę w trakcie jego oczekiwania na załadunek towaru, a tym samym zatruciem, co w konsekwencji doprowadziło do zgonu. Zatem nie ma najmniejszych wątpliwości, że istnieje związek przyczynowy między uruchomieniem wadliwie działającego systemu ogrzewania w trakcie postoju pojazdu, a zdarzeniem z dnia 05 marca 2010 roku skutkującym zgonem syna strony powodowej P. G..

Pozwany uznał co do zasady roszczenie i w toku procesu uznanie podtrzymał. Natomiast pomiędzy stronami sporna okazała się kwestia wysokości świadczeń, do jakich pozwany był zobowiązany w ramach swojej odpowiedzialności.

W ocenie Sądu, zgłoszone przez stronę powodową roszczenie, oparte na podstawie art. 446 § 4 k.c., zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Zgodnie z art. 446 § 4 k.c., sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. O wysokości zadośćuczynienia decyduje rozmiar krzywdy. Zadośćuczynienie określone w ww. artykule nie jest zależne od pogorszenia sytuacji życiowej osoby bliskiej w wyniku śmierci bezpośrednio poszkodowanego, ale ma na celu złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej oraz pomoc członkom rodziny tej osoby w dostosowaniu się do zmienionej sytuacji życiowej, nowych okoliczności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2013 r., IV CSK 87/13, LEX nr 1383297).

Należy wskazać, że doznana w wyniku w wyniku śmierci osoby najbliższej krzywdę niezwykle trudno jest ocenić, a tym samym wyrazić w formie pieniężnej. Orzecznictwo Sądu Najwyższego odnoszące się do zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia stanowi, że każdy przypadek winien być traktowany indywidualnie w oparciu o wszystkie okoliczności sprawy. Trzeba przy tym wskazać, że omawiane zadośćuczynienie określone w treści w art. 446 § 4 k.c. jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru poczucia krzywdy, która, jak wskazuje się w judykaturze oraz orzecznictwie, nie jest uzależnione od statusu materialnego osoby pokrzywdzonej. Rozmiar zadośćuczynienia może być określony w odniesieniu do stopy życiowej społeczeństwa, która to w sposób pośredni może odciskać piętno na jego umiarkowany wymiar. Opisana wyżej przesłanka „przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa” ma zatem charakter uzupełniający oraz ogranicza wysokość zadośćuczynienia w ten sposób, aby jego przyznanie nie doprowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej do zadośćuczynienia, natomiast nie może pozbawiać zadośćuczynienia jego podstawowej funkcji kompensacyjnej, a także wykluczać innych czynników, które kształtują jego rozmiar (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00 i wyrok z dnia 03 czerwca 2011 r. III CSK 279/10).

Determinują go przede wszystkim: wiek osoby najbliższej zmarłemu (im jest ona młodsza, tym jej krzywda jest większa), rodzaj i dramatyzm jej doznań (intensywność i czas trwania wstrząsu psychicznego i dalszych cierpień oraz negatywnych przeżyć), ich konsekwencje dla jej normalnego funkcjonowania fizycznego i dla jej psychiki (w tym ewentualne wystąpienie zaburzeń psychicznych), zdolność przezwyciężenia przez nią doznanej traumy i odnalezienia się w nowej sytuacji. Przy czym uwzględnieniu podlega zarówno krzywda już doznana, jak i przyszła – w dających się przewidzieć granicach.

Uwzględniając wszystkie wyżej opisane przesłanki, przy uwzględnieniu wszystkich ustalonych w sprawie okoliczności mających wpływ na rozmiar cierpień i sytuację powodów po śmierci młodszego syna P. G., należało uznać, iż adekwatną kwotą zadośćuczynienia jest kwota po 80.000,00 zł na rzecz każdego z powodów. Dokonując ustaleń w kwestii wysokości powyższych kwot Sąd uwzględnił stopień cierpień H. i R. G., nieodwracalność skutków jakie powstały w wyniku śmierci ich ukochanego, najmłodszego syna P. G.. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, że więź łącząca rodzica z dzieckiem ze swej natury jest najsilniejszą więzią jaka może łączyć członków rodziny. Strata dziecka wiąże się zarówno dla matki, jak i ojca ze szczególnym rodzajem bólu i dolegliwościami, zwłaszcza, gdy ta strata jest nagła nieprzewidziana. Sprawia to, że należne zadośćuczynienie powinno być wyższe od zadośćuczynienia należnego pozostałym członkom rodziny osoby zmarłej. Odczuwane przez powodów cierpienie psychiczne po śmierci ich ukochanego syna było bardziej dotkliwe oraz rozległe w skutkach, bowiem łączyły ich z synem P. G. szczególnie silne więzi emocjonalne. Sąd uznał, że żadna kwota pieniężna nie jest w stanie zrekompensować poczucia bólu, osamotnienia i cierpienia rodziców po śmierci ich dziecka. Powodowie nie tylko doświadczali ze strony syna wzajemnej opieki i pomocy, ale i poczucia bezpieczeństwa. Doznali oni przeżyć, które są niewymierne, wszystkie ich plany legły w gruzach.

W orzecznictwie utrwalił się pogląd, że kwota zadośćuczynienia winna uwzględniać okoliczności danej konkretnej sprawy, a dodatkowo ukazywać realną wartość ekonomiczną. Biorąc pod uwagę w dacie śmierci syna oraz aktualną sytuację materialną strony powodowej Sąd uznał, że celem rekompensaty cierpienia i poczucia osamotnienia po śmierci syna P. G. realnie odczuwaną wartością ekonomiczną będzie kwota po 80.000,00 zł dla każdego z uprawnionych, co przekłada się na łączną kwotę 160.000,00 zł dla rodziny, skoro strony postępowania pozostają we

wspólnym gospodarstwie domowym. Z uwagi na fakt, że H. i R. małżonkowie G. otrzymali od ubezpieczyciela kwotę po 20.000,00 zł dla każdego z nich, w ocenie Sądu stosownym będzie przyznanie po 60.000,00 zł na rzecz każdego z nich.

O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Zgodnie ze wskazanymi przepisami jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast w myśl § 2 zdanie pierwsze tego artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Natomiast w myśl zdania pierwszego ust. 2 art. 14, w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Powodowie żądali odsetek od 31-go dnia złożenia pozwanemu zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust. 1 ww. ustawy). Szkada została pozwanemu zgłoszona w dniu 06 września 2012 roku. Zatem roszczenie powoda powinno zostać zaspokojone z upływem trzydziestodniowego terminu tj. 06 października 2012 roku. Tym samym należy wskazać, że pozwany pozostaje w opóźnieniu ze spłatą świadczenia od dnia 07 października 2012 roku. Uzasadniało to zasądzenie w stosunku do roszczenia obu powodów odsetek od dnia 07 października 2012 roku, zgodnie z żądaniem pozwu.

W związku z powyższym w oparciu o powołane wyżej przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 4 wyroku. Z kolei w części przewyższającej zasądzone tytułem zadośćuczynienia kwoty żądanie pozwu było niezasadne, dlatego też podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w punkcie 2 i 5 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c. rozdzielając je stosunkowo między stronami, w proporcji odpowiadającej zakresowi przegrania sprawy. Kwota żądanego przez powodów: H. G. i R. G. roszczenia wynosiła po 80.000,00 zł, z której uwzględniona została kwota po 60.000,00 zł na rzecz każdego z nich. Zatem powodowie: H. G. i R. G. wygrali w sprawie niniejszej co do 75 %, z kolei pozwany wygrał w 25 %.

Powodowie w przedmiotowym postępowaniu ponieśli koszty w łącznej wysokości 14.800,00 zł. Na koszty poniesione przez stronę powodową składa się opłata od pozwu uiszczona przez powódkę H. G. w wysokości 2.000,00 zł oraz uiszczona przez powoda R. G. w kwocie 2.000,00 zł = 4.000,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.417,00 zł. Natomiast na koszty poniesione przez stronę pozwaną składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.417,00 zł.

Wobec tego, że powodowie wygrali proces w 70%, pozwany zobowiązany jest do zwrotu na rzecz każdego z nich: tytułem zwrotu części opłaty od pozwu kwot po 1.000,00 zł, o czym Sąd orzekł w pkt. 3 a i 6a wyroku oraz kwot po 2.700,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzeczono w pkt. 3 b i 6 b wyroku.

Postanowieniem z dnia 09 stycznia 2019 r. Sąd w pkt. 1 zwolnił powódkę H. G. od opłaty od pozwu w części przekraczającej kwotę 2.000,00 zł, a w pozostałym zakresie oddalił jej wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, natomiast w pkt. 2 postanowienia Sąd zwolnił powoda R. G. od opłaty od pozwu w części przekraczającej kwotę 2.000,00 zł, oddalając w pozostałym zakresie jego wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych,

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Również na podstawie art. 113 ust. 1 ww. ustawy na przeciwniku spoczywa obowiązek uiszczenia wydatków, które zostały tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa. W związku z

tym Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę po 2.000,00 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia każdy z powodów został zwolniony (pkt. 3 c i 6 c wyroku).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sędzia Przemysław Okowicki